

Christian Hermans

Achter de Vuurtoeren

Een inspirerend avontuur
tussen *verdwalen* en *vinden*

Christian Hermans

Achter de Vuurtoren

Een inspirerend avontuur
tussen *verdwalen* en *vinden*

Het verhaal vindt zijn oorsprong in een pelgrimstocht van de auteur, aangevuld met fictieve verhaallijnen.

Colofon

2026

www.vivaveda.nl

Titel: Achter de Vuurtoren

Een inspirerend avontuur tussen *verdwalen* en *vinden*

Auteur: Christian Hermans

Eerste druk: oktober 2025

Drukkerij: Printsupport4U

ISBN 978-90-835893-6-7

NUR 350

Omslagontwerp en uitvoering: Diny Kuypers

Grafisch ontwerp en typografie: OOGVOER - Frank Jacobs

Uitgeverij: Fijne Zaken - www.fijnezaken.nl

Fotografie: Creativefotos - Bianca Leurs

Niets uit dit manuscript mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke andere wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

Proloog

Ver voor mijn vertrek in 2015 naar Spanje had ik kennis gemaakt met het Talentenspel en mijn talenten leren kennen.

Tijdens de laatste sessie leek mijn talent de pelgrim mij duidelijk te maken: ‘Nou, schiet es op. Zet die stap!’ Maar ik begreep nog niet, wélke stap ik moest zetten. Op dat moment had ik nog nooit van de camino gehoord.

Het zou nog enkele jaren duren voordat ik erachter kwam dat ik 800 kilometer, die camino dus, wilde gaan lopen in Spanje, mét een zware rugzak. De camino trok als een magneet. Het was exact het goede tijdstip in mijn leven om deze reis te maken.

Mijn praktijk kwam niet van de grond, dus weinig werk. Ik was sportief en gezond en had om nog onbekende redenen de drive gehad om Spaans te leren. En, niet onbelangrijk, ik had een sterke wil en een flinke portie doorzettingsvermogen ontwikkeld. Er was niets meer dat mij kon stoppen. De adviezen met strekkingen als ‘waarom loop je het Pieterpad niet eerst’ wuifde ik weg. Het moest de camino worden en mijn vastberadenheid om deze in één keer uit te lopen groeide met de dag.

Zonder dat ik me echt een voorstelling kon maken van wat me te wachten stond, bereidde ik me zo goed mogelijk voor en wachtte totdat het 28 april was. De dag dat ik aan mijn wandeling begon.

Het avontuur trok. Ik kon geen nee zeggen. En ik ging! Onderweg in Spanje werd mij duidelijk dat deze reis meer omvatte dan ik had gedacht. Niet alleen wandelpaden, herbergen en pelgrims, maar ook mijn hele leven wandelde met mij mee. Inclusief de verkeerde afslagen, gemiste kansen en onvervulde dromen.

In dit boek wandel je mee met Cath, een vrouw die een hoge prijs betaalt voor het gehoor geven aan haar innerlijke roep, haar dromen en haar passie.

Ons leven
is een optelsom
van de keuzes
die we maken.

(Bron: Wayne Dyer)

Papa en mama vertrekken vanavond naar een vergadering en Cath blijft samen met haar broertje achter bij oma. Oma woont bij hen, ze heeft een eigen kamer in het huis en kookt voor hen. Ze is de moeder van papa en noemt haar altijd Cathy. Van oma mag ze soms in oma's bed met de elektrische deken. Dat vindt Cath heerlijk, want ze heeft vaak koude voeten. En het ruikt altijd zo lekker naar 4711 eau de cologne op oma's kamer. Cath weet dat oma in de grote bruine kleerkast de snoepjes bewaart die oma voor haar verjaardag heeft gekregen. Oma is net als zij in de winter jarig. Als het buiten hard vriest kijken ze wel eens samen naar bloemen die op de ruiten staan. Die bloemen zijn dan zo dik, dat je niet naar de wereld buiten kunt kijken. Ze zijn mooi en voelen heel koud aan als ze er met haar vingertje overheen gaat. Ijsbloemen noemt oma ze.

Binnen brandt dan de zwarte kolenhaard. Ernaast staat een kit waarmee papa de haard vult met kolen. Die haalt hij dan op uit de kelder.

Maar vanavond stopt mama haar in haar eigen bedje. Haar broertje slaapt al. Ze slaapt samen met hem op de grote kamer aan de achterkant van hun huis. Verwarming is er nog niet, dus het is heel koud op de kamer.

Cath weet nog dat ze wakker wordt, het is donker en ze heeft het warm. Ze kan zich niet bewegen. Wat is dit? Ze snapt niet wat er aan de hand is en ze begint te huilen. Weer probeert ze zich te bewegen, maar dat lukt niet. Dan huilt ze nog harder. Ze krijgt het nog warmer en o ze moet plassen! Ze roept haar

oma en huilt. Maar er komt niemand. Ze raakt meer en meer in paniek. Ze heeft het zo warm en voelt hoe ze kletsnat van het zweet wordt. Ze huilt steeds harder en probeert steeds harder te roepen en zich een weg uit de benarde situatie te worstelen. Maar het lukt haar niet. Ze zit muurvast en kan geen kant op. Ze plast in haar broek.

Dan hoort ze iemand in haar kamer en voelt ze hoe twee handen haar laten weten dat er iemand is. Oma heeft haar eindelijk gehoord en komt haar helpen. Ze hoort een geluid en er gaat een rits open. Dan dringt het tot haar door: ze ligt in haar kleine slaapzak onder de dekens in bed. Mama had haar extra dik ingepakt omdat het zo koud is. Ze kan weer vrij ademen, voelt de koude luchtstroom en langzaam kalmeert ze.

De kleine Cath had zich in haar slaapzak omgedraaid en was met haar hoofd aan het voeteneinde terecht gekomen. Daarom kreeg ze het ook zo warm, kon ze nergens naar toe en had ze zelfs in haar broek moeten plassen.

Oma tilt haar uit de slaapzak, troost haar en Cath slaat haar armen om oma's nek. Dan komen ook haar ouders binnenlopen. Die schrikken van wat ze zien. Haar vader neemt het over en draagt haar de smalle, steile trap af naar de warme woonkamer. Daar brandt de haard nog en is het lekker warm. Mama verzorgt haar, geeft haar een schone pyjama en ze kan even bijkomen van haar angstige avontuur.

Het is de eerste levendige herinnering uit haar jeugd. De eerste benarde situatie in haar toen jonge leventje. Een traumatische ervaring, een herinnering, onuitwisbaar in haar systeem gegrift. Op die bewuste februariavond in die ijskoude nacht werd

de angst in haar geboren! Ze voelt nog steeds een beetje de paniek in zich opwellen als ze aan de enge ruimte van de slaapzak terugdenkt. Hoe vaak heeft ze het verhaal nog moeten horen van haar oma. Hoe die haar tenslotte toch hoorde en zo geschrokken was. Oma had er nachten niet van kunnen slapen.

Cath denkt er liever niet aan hoe het anders had kunnen aflopen. Voor oma en haar ouders was het misschien niet meer geweest dan een incident waar ze flink van schrokken. Maar voor Cath voelde het anders. Ze had op driejarige leeftijd al kennis gemaakt met een flinke angst, maar ook geleerd te vechten om in leven te blijven. Hoe anders had de onschuldige nachtrust van een gezond en vrolijk kind kunnen aflopen. Maar de angst had zich in haar genesteld.

Maar oma heeft haar toen gehoord! Haar roepen en schreeuwen om hulp was niet vergeefs. Toch is ze in haar leven lange tijd de mogelijkheid om hulp te vragen vergeten. Zelden heeft Cath om hulp gevraagd, ook als het echt nodig was...

Cath vergeet gaandeweg het incident met de slaapzak. Het leven in dit drukke gezin biedt genoeg afleiding. Ze kan enorm genieten van de avonden die ze samen met haar vader aan de kolenhaard zitten, zij op zijn knie en haar vader leest voor. Vooral het verhaal van de Bremer Stadsmuzikanten is een feest. Haar vader kraait als een haan, miauwt als een kat en balkt als een ezel. Ze ruikt nog het leer van de bruine armfauteuil waar hij dan in zit. Het is een van die momenten dat haar vader tijd voor haar neemt.

Overdag na schooltijd speelt ze met haar vriendinnetje